

De Poemp

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT HEEMKRING DAVIDSFONDS NIJLEN
NUMMER 52 □ 10-11-12/2006 □ P309458 □ AK 2560 NIJLEN1

terugblik

Moord-initiatief van De Poemp lokte vijf volle zalen!

2006 werd een onvergetelijk jaar in de annalen van onze heemkring. Van bij de start van onze vereniging in 1981 wilden wij "onze moord" immers nog eens opvoeren. Maar dan echt goed, tot in de puntjes verzorgd, zeg maar: indrukwekkend. En dat is het voorbije jaar schitterend waar geworden. 2006 werd voor cultureel Nijlen ongetwijfeld het jaar van "de moord van Nijlen".

Dag, lieve lezeres en beste lezer,

Vijf volle zalen, goed voor méér dan 2.500 toeschouwers, heeft het totaalspektakel rond 11 juli 2006 naar de feestelijk omgebouwde sport-hal gebracht. De reacties van het publiek waren duidelijk: "Schitterend!"

De
moord
van
Nijlen

"Het beste wat in jaren in Nijlen te beleven viel!" "Ik kreeg verdorie tranen in de ogen!" En honderden en honderden keren natuurlijk ook "Proficiat! Echt goed gedaan!"

Wat ons lang voor de vijf opvoeringen reeds deugd deed, waren het groeiende enthousiasme en de inzet van meer dan 100 medewerkers: acteurs, jeugdcores, harmonies en fanfare, figuranten, muzikanten, technici, decorbouwers. Onze dank gaat hierbij speciaal naar regisseur Gaston Van den Branden, muzikale leider Rudy Verdonck en artistiek leider Marc Verreydt, die, samen met alle medewerkers, een schitterende prestatie leverden. Verder was "poempist" Walter Caethoven als coördinator de man die op kritische

momenten van de voorbereiding en de opvoering een passende oplossing zocht en vond. In onze dankbare herinnering zullen wij vanzelfsprekend ook de medewerking bewaren van het gemeentebestuur (academie, Githo, technische dienst, cultuurdienst...). Laat dit duidelijk zijn: zonder de overtuigde medewerking van het bestuur hadden wij het spektakel gewoon niet kunnen brengen.

En De Poemp is natuurlijk ook echt content dat U, lieve lezeres en beste lezer, met volle teugen genoten hebt van onze ode aan het Kempense dorpsleven van toen.

(Lees verder blz. 2)

Of wij het ooit overdoen, weten wij nog niet. Wel willen wij pleiten voor een driejaarlijks initiatief dat – zoals “de moord” – een hoop mensen en verenigingen van onze dorpen laat samenwerken rond een onvergetelijk spektakel. Met de steun van het gemeentebestuur. Uiteraard.

Schitterend geslepen... of bijna

Wij willen dit stukje besluiten met ander goed nieuws: Minister Bert Anciaux heeft ons project rond het steentje en diamantslijperij Lieckens goedgekeurd en daar een hoop werkingsgeld bij neergelegd. Ook dit initiatief van uw heemkring zal weldra heel wat (diamant)stof doen opwaaien. Maar daarover later méér!

De Poemp.

“De Moord” werd ook een schitterende muzikale prestatie!

Rolverdeling

De Moord van Nijlen

IN DE PASTORIE

Mijnheer Pastoor: Victor Nevelsteen;
Stephanie, de meid: Maggy Vleugels;
Pietje Snot: Fons Claes

DE BESCHULDIGDEN

Nelis Baekelandt: Miel Dieltjens;
Spaar: Guido Verbist; Bert van der Zanden, kermiskramer: Louis Glassée

MAGISTRATEN

Rechter: Raf Somers; substituut: Roel Van Peborgh; instructierechter: Jef Hermans; griffier: Herman Verhaegen; advocaat: Jef Lemmens

GERECHTSDIENAARS

Brigadier: Willy Dox; Toontje Van der Flaas: Ludo De Schutter;
Gendarmen: Gunther Brauwers, Caine Geyselings, Frans Meylemans, Franz Joseph Michaelis

BELLEMAN Pol Van Camp

KINDEREN

Jeugdcoren De Nijlengaltjes en Amare (Nijlense Academie voor Muziek en Woord)

MUZIKALE BEWERKING

An Willems en Guido Truyen

VOLK

Zangkoor Fa-Si-nant en figuratie

MUZIKALE BEGELEIDING

Piano: Peter Pazmany en Kiyotaka Izumi; Accordeon: An Willems;
Slagwerk: Ludo Cannaearts en Jef Ceulemans; Harmonie St.-Cecilia Nijlen; Harmonie Culturalia Kessel;
Fanfare St.-Cecilia Bevel; Kwintet Kempens Symfonisch Orkest

De Moord op DVD

Voor onze buitendorpse abonnees herhalen wij hier graag het bericht van De Gemeentekroniek.

Mensen die het spektakel misten of het gewoon willen herbeleven, kunnen zich voor 5 Euro een DVD aanschaffen met een videoverslag (klank + beeld) over “De Moord van Nijlen”. U kan daarvoor terecht op

de Cultuurdienst van het Gemeentebestuur, telefoon 03.410.02.34, e-post cultuur@nijlen.be.

Tekeningen : Marc Verreydt
Fotografie : Trix Verheyen

Technische fiche

Beelden van “De Moord”

DECOR

Ontwerp en leiding: Marc Verreydt

Uitvoering: Githo Nijlen (o.l.v. Jos Bogemans, Jan Jacobs en Wim Verstrepen)

Schildering: Marc Verreydt en Academie voor Beeldende Kunsten (Philippe Geurden, Luc Jacobs en Wim Verswijvel)

Plaatsing:

Gemeentelijke Technische Dienst

BELICHTING EN GELUIDSTECHNIEK

Peter Veters, Tom Celen en Jeroen Janssen (T.S.P.)

GRIME

Veerle Bastiaensen, Jolijn Janssens, Kathleen Van Belleghem, Marc Verreydt, Marlies Verreydt, Anja Verwimp

ORGANISATIE

Stuurgroep De Moord van Nijlen:

Pol Van Camp (*voorzitter*),

Walter Caethoven, Gaston Van den Branden, Marc Verreydt, Rudy Verdonck, Peter Veters, Agnes Hofmans, August De Groot, Frans Hermans, Jef Hermans

Algemene coördinatie:

Annelies Tack

Verantwoordelijke reservaties:

Brenda Vervloet

TONEELMEESTERS

Scène: Marc Verreydt

Zaal en omgeving: Agnes Hofmans

Coördinatie: Walter Caethoven

REKWISIETEN

Maria Van Dessel

en Ludwina Van Stijvoort.

INITIATIEF

Heemkring De Poemp

PRODUCTIE

Gemeentebestuur Nijlen

MUZIKALE LEIDING

Rudy Verdonck

ARTISTIEKE LEIDING

Marc Verreydt

REGIE

Gaston Van den Branden

1. Victor Nevelsteen als pastoor en Maggy Vleugels als meid.
2. Fons Claes als Pietje Snot.
3. Baekelandt (Miel Dieltjens) vermoordt de meid.
4. Jeugdkoren De Nijlengaaltjes en Amare speelden graag mee.
5. De drie beschuldigen onder zware bewaking.
6. Rechter Jef Hermans aan het woord.
7. Kwintet Kempens Symfonisch Orkest.
8. Miel Dieltjens als Baekelandt.
9. Koor Fa-Si-nant.
10. Slotbeeld met o.m. Rudy Verdonck.

De Picardie

Aan "de Picardie" aan de Bouwelsesteenweg zit een best interessant vleugje geschiedenis vast. De huidige bewoners van het voormalige hotel zijn de Paters van de Heilige Geest. De oudere kloosterlingen vragen zich nieuwsgierig en ondanks alles toch hoopvol af hoe het verder moet met het eens zo christelijke Europa. Ons verhaal start echter met de familie Symons. Edward Torfs en Flor Dieltjens doen hierna hun zeg...

"De Picardie" aan de Bouwelsesteenweg, hotel in de jaren dertig.

De familie Symons was afkomstig uit Nederland. Begin de jaren dertig waren zij "in dienst" te Bouwel aan de Lindekens. Vader, moeder en dochter besloten om in Nijlen hun geluk te proberen en een eigen zaak te starten. In 1932 - 1933 kochten zij in ons dorp grond om er groot gebouw op te trekken. Gust Van Eester, alias Gustje Nop, bouwde voor hen zijn eerste groot gebouw, een hotel met 25 kamers dat de naam Picardie kreeg. De zaak kende weldra groot succes. Mensen uit Lier en Antwerpen die eens naar "den buiten" wilden komen om er even uit te blazen op verlof of week-end vonden hun weg naar "de Picardie". Een vertoef in het toen nog echt landelijke Nijlen was toen echt nog een toeristische belevenis. Eén van de vele bezoekers was de bij vele oudere Nijlenaars nog bekende advocaat Meester Victor.

Oorlog

Tijdens de oorlogsjaren werd het hotel gesloten omdat zowat alles gerantsoeneerd was. Duitse officieren hebben er voor een veertiental dagen

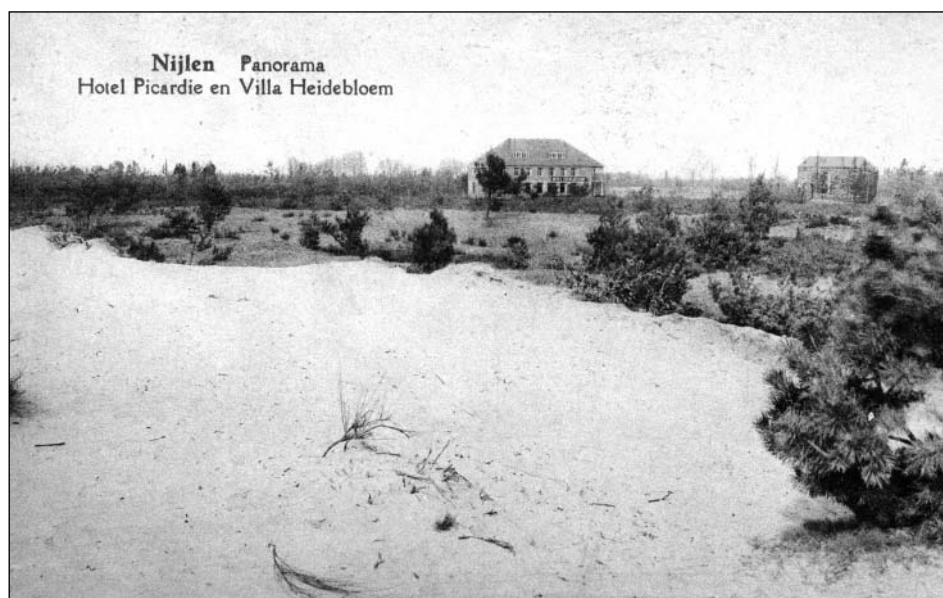
even hun intrek genomen. In 1945, bij de bevrijding, maakten Engelse officieren er hun hoofdkwartier van. De mis werd er opgedragen en ook wel feestjes georganiseerd.

Paters

In 1946 hield de familie Symons het voor bekeken. Zij verkochten de Picardie aan de Paters van de Heilige Geest van Lier. Die wilden er zowaar een college oprichten. Daar kwam uiteindelijk niets van in huis omdat de bisschop de inplanting te dicht bij Lier en Herentals gelegen vond. Zo werd "de Picardie" uiteindelijk een rustoord voor de paters. Voor hoelang nog? Als wij goed geluisterd hebben, zou uiteindelijk de Nijlense stek van de paters afgeschaft worden... De toekomst zal het uitwijzen!

Flor Dieltjens en Edward Torfs.

Foto onder : Het heidelandschap rond "De Picardie" in de jaren dertig van vorige eeuw. Wie kan het zich nog herinneren!

Het verhaal van de Paters van de H. Geest in Nijlen

De Picardie anno 2006.

In 1946 erfden de Paters van de Heilige Geest een oude boerderij in Nijlen. Niet ver van deze hoeve was er op dat ogenblik hotel-restaurant "Picardie" te koop. Het gebouw was omgeven met 8 ha dennenbos. De paters verkochten de hoeve en lieten hun oog vallen op de "Picardie". Hun bedoeling was er een apostolische school van te maken. De aartsbisschop van Mechelen oordeelde er echter anders over. Hij liet enkel toe dat het hotel zou gebruikt worden als rusthuis voor verlofnemende missionarissen. Bijna het hele dennenbos werd verkocht om de kosten van de noodzakelijke verbouwing te kunnen betalen.

Propaganda-centrum

In feite werd het klooster een propaganda-centrum voor het toenmalige spiritijnse missieblad "Africa Christo", dat ooit een oplage bereikte van 21.000 exemplaren. Vanuit de Picardie werden jaarlijks zo'n 20.000 missiekalenders over het Vlaamse land verspreid. De paters-propagandisten trokken ook met een missiefilm en een originele tentoonstelling rond. Allerlei exotische kunstvoorwerpen werden te koop aangeboden. Student-missionarissen uit Leuven kwamen hun vakantie in het klooster van Nijlen doorbrengen en namen deel van de verspreiding van de missie-uitgaven. De vaste bewoners van

het klooster gingen zich meer en meer in de aangrenzende parochies bezighouden met pastoraal of gingen prediken in kloosters.

Troebelen in Congo

In 1961 – 1962 braken troebelen uit in Zaïre. De meeste missionarissen moesten tijdelijk het land verlaten. Vele jonge paters kwamen terecht in de kloostergemeenschap van Nijlen. Twintig jaar na de oprichting van het klooster in 1946 kwamen de eerste oudere paters op rust in "de Picardie". Het aantal oudere bewoners nam steeds toe en dus werd een nieuwe vleugel bijgebouwd. Gelijkvloers telde die 10 kamers, een refter, kapel en sanitaire voorzieningen. Ook werd er een lift gebouwd naar de bibliotheek en recreatiezaal op de verdieping. Geleidelijk aan werden de nieuwe gebouwen ingenomen door paters en broeders afkomstig van het klooster te Lier. Ondertussen voegden zich nog meer oudere kloosterlingen bij de gemeenschap. In 1973 telde het klooster 19 bewoners; in 1988 waren er nog 16.

Veroudering

Het aantal mensen dat zich met propaganda bezig hield verminderde geleidelijk wegens ziekte of overlijden. "Africa Christo" en de missiekalender worden niet langer uitgegeven. "De Postiljon" is een spiritijns blad dat nog steeds onder 4.000 abonnees verspreid wordt. Het wil het contact met de families van de paters en broeders in stand houden en de godsvrucht tot de H. Geest en de spiritualiteit van de stichters levendig houden. De Picardie is en blijft een tehuis voor de paters en de broeders van de H. Geest. Natuurlijk is het aantal overlijdens de laatste jaren

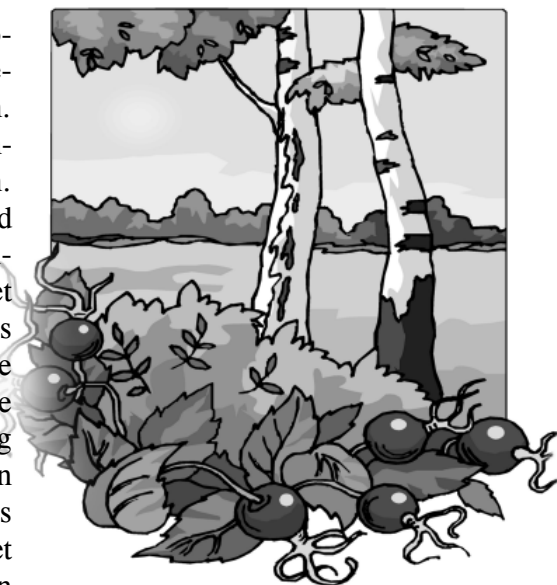
sterk gestegen : 3 tussen 1971 en 1981; 15 tussen 1982 en 1992.

En de toekomst?

Even leek het erop dat het klooster van Nijlen uitbreiding ging krijgen toen het provinciaal econoom van Veltem - Beisem verhuisde naar de Picardie. Na enkele jaren verhuisde het provinciaal echter naar Blanden, van waaruit Vlaanderen en Wallonië beter bestreken kunnen worden.

In 2005 waren er in de Picardie nog tien paters en één broeder (broeder Leon Van Tendeloo). Kan het klooster van de Picardie behouden blijven? Misschien kan een zelfstandige Belgische "provincie" van de Paters van de Heilige Geest niet gehandhaafd worden en zal, ooit, de Picardie als klooster afgebouwd worden.

De oude kloosterlingen blijven ondanks deze onzekerheden gelukkige mensen, vertrouwend op hun Schepster. Hun taak hier is volbracht en zij verdienen, stellig, in hun oude dag de rust van "de Picardie"!

80 jaar KFC Bevel (bis)

Ons artikel rond '80 jaar KFC Bevel' en de bouw van de nieuwe kantine van de Bevelse voetbalclub werd in onze kleinste deelgemeente blijkbaar druk gelezen. Een alerte lezer meldde ons zelfs dat er enkele gaten in ons historisch overzicht zaten. "Mijn vader zat immers ook in het eerste bestuur van de club," liet KFCB-supporter Jan Van Looy ons weten. Meteen publiceren we ook de foto's die u bij het vorige artikel nog te goed had.

Zoals u reeds kon lezen in de vorige Poemp ging KFC Bevel officieel van start in 1927, met volgende bestuursleden: voorzitter Arthur Verreet, secretaris Marcel Koeckelaers, schatbewaarder Eduard Mariën en ondervoorzitter Alfons Van Looy. De functie van Alfons Van Looy werd waargenomen door zijn broer Emiel. Maar omdat deze te jong was, moest de eerstgenoemde ondertekenen voor de officiële functies. Emiel Van Looy was de vader van Jan Van Looy. "Mijn vader was in 1927 dus wel degelijk medeoprichter van KFC Bevel, maar omdat hij amper 20 jaar en destijds dus nog minderjarig was, moest nonkel Fons in zijn plaats tekenen. Nadien is Emiel Van Looy nog 19 jaar lang voorzitter van KFC Bevel geweest!", meldt Jan Van Looy.

Stamnummer 1640

Ook over het voetballoze seizoen 1928-'29 brengt lezer Jan Van Looy nieuwe informatie aan. Zoals u kon lezen in onze vorige bijdrage diende een deel van de bestuursploeg toen na een tumultueuze wedstrijd op Vorst (Laakdal) zijn ontslag in, dat door de voetbalbond werd aanvaard. De andere bestuursleden werden voor een voldongen feit geplaatst, want

zij werden niet eens op de hoogte gebracht van deze beslissing. "In 1928-'29 zou er daardoor enkel kun-

nen worden voortgespeeld onder een ander stamnummer. Maar dit werd door de nieuwe bestuursploeg gewei-

Een unieke foto van het KFC-Bevel-clubbestuur omstreeks 1940. De man helemaal links fungeerde als afgevaardigde, maar zijn identiteit konden we niet achterhalen. Naast hem poseren Fons Mariën, Jules Cools, Fons Goormans, Achilles Koeckelaers, Louis Bats, Emiel Van Looy, Livien Heylen en Jan Van Herck in ware "Al Capone-stijl" voor de fotograaf.

Met deze ploeg speelde KFC Bevel in 1942 kampioen in eerste provinciale om te promoveren naar Nationale Bevordering. Op de foto van links naar rechts, bovenaan: Denis Mariën, Jules Cools, Stijn Verbeeck, Emiel Van Looy en Jan Van Herck. Midden: Jos Van de Rijdt, Edmond Van den Eynde, Fons Mariën, keeper Albert Van Camp, Charel Schelens en Alfons Luyten. Zittend: Jef De Win, August Mariën, Denis De Win, Stan Dillen en Alfons De Wolf.

gerd. Ze stopte liever één jaar dan het stamnummer 1640 af te geven! De gebroeders Koeckelaers zijn toen naar Kessel getrokken als scheidsrechter. War Mariën deed dat ook, maar die heeft later nog zeer veel voor KFC Bevel gedaan,” zet Jan Van Looy de puntjes op de i. Zijn vader Emiel Van Looy werd nadien voorzitter, Frans Bats ondervoorzitter en Leopold Keizers schatbewaarder.

Bert Moons.

Foto rechts: Bevelaar Walter Vercammen schitterde bij Racing White, hier in 1969 bij Club Brugge.

Klasgenoten!

Hypoliet Budts schrijft in dit nummer over klasgenoten. Hier alvast een foto uit 1982 van de dames, geboren in 1930.

Wij herkennen, v.l.n.r.,

zittend:

Gusta Smits, Simonne Vervloesem, Marie-Louise Celis, Blanca Faes, ?, ?, ?

2de rij :

Rachel Berghmans, Angèle Aerts, Melanie Daems, Laura Van Tendeloo, Gusta Vercammen, Yvonne Verbeeck, ?, Rosa Peeters, Josephine Helsen, Fina De Backer, Victorine Derboven, Maria Walraven, Amelia Walraven, Maria Van De Vel

3de rij :

?, Hermine Boiy, Yvonne Bruyninckx, ?, Julia Roelans, ?, Maria Clissen, ?, ?, Louisa Willems.

En wie van onze lieve lezeressen en beste lezers lost de vraagtekens op?

Dit zijn de jongens geboren in 1930 op een foto uit 1980. Hypoliet herkende, v.l.n.r., voor balkon : Jos Mariën, Lucien Horemans, August Baeten, Jos Lenaerts, Louis Dielens, Gustaaf Nicasi, Sooi Somers, Jos Hermans, Maurits Van Den Eynde, Daniël Lemmens, Alfons Van Mengsel, Gustaaf Luyten, Frans De Smet, Isidoor Jacobs, Marcel Van Boeckel, Louis Deliën; op balkon : Hyppolit Budts, Louis Van Tendeloo, Leon Van Tendeloo, John Van Erum, August Henderickx, Constant Van Herck, Achiël Michiels, Gommaar Cannaearts, Louis Bats, ?; ?; ?, Lucien Voorspoels, Meester Van Camp, August Dillen, Alfons Pluys, Edward Palmans.

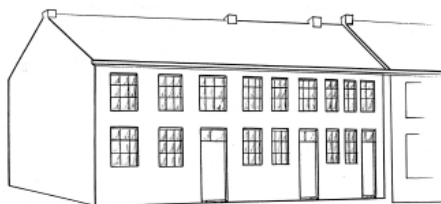
School overleeft Wereldoorlog I zonder grote problemen

Voor ons, lieve lezeres en beste lezer, is onderwijs de normaalste zaak van de wereld. Dat is ooit, ook in Nijlen, anders geweest. In ons vorige nummer vertelden we hoe de “Zusters der Christelijke Scholen” daar vanaf 1856 verandering in brachten. Ruim 50 jaar later kondigde Wereldoorlog I zich aan...

Op 28 september 1906 vierden de zusters het vijftigjarige bestaan van de kloosterstichting. Een plechtige mis van dankzegging werd in de kapel opgedragen door E.H. directeur Otten. Spijtig dat het H. Sacrament er niet voortdurend mocht verblijven, maar pastoor Ceulemans wilde daartoe niet het nodige doen. Overigens was de kapel degelijk ingericht met een fraai eiken altaar in gotische stijl, een communiebank en twee voetstukken voor H. Hart- en Lieve-Vrouwbeelden in dezelfde stijl als het altaar. In de vier nissen van het altaar prijken de volgende eiken beelden : H. Petrus, patroon van het huis, H. Joannes Berchmans, H. Barbara en H. Philomena.

Onder het bestuur van moeder Magdalena (1883 /1910) nam het onderwijs in Nijlen een felle uitbreiding. Deze ijverige moeder ging voor herstel naar het Sanatorium Maria Rust te Westmalle op 1 september 1909. Zij zou haar geliefde Nijlen niet meer terugzien; zij stierf te Westmalle op 22 april 1910 en werd er begraven. Op 26 april werd er in Nijlen om 10 uur een plechtige zielendienst gedaan. Die werd bijgewoond door een talrijke menigte, die zo haar hulde en genegenheid wilde uitdrukken voor de zuster die ruim 35 jaar had gewerkt aan de opvoeding van de Nijlense jeugd. In de rij van de oversten van het klooster van Nijlen bekleedt moeder Magdalena een ereplaats.

In 1912 waren er al 264 leerlingen ingeschreven. Er werd daarom besloten om op de drie eerst gebouwde klassen een verdieping te zetten. Deze uitbreiding werd door juffrouw De Cnaep bekostigd. We weten dat deze rentenierster zich hier in Nijlen met allerlei goede werken bezig hield. In 1914 werd de vierde klas opgetrokken. Dit werk was juist onder dak toen de Grote Oorlog uitbrak.

1912 : verdieping voor 3 eerste klassen.

Oorlog

Wereldoorlog 1914 - 1918 verliep voor het klooster zonder al te grote problemen. De zusters waren wel vol angst gevlucht, toen de kerk in vuur en vlam stond. Een soldaat redde het H. Sacrament en bracht het bij de zusters. Deze vluchtten met hun schat naar Viersel, waar ze die aan de pastoor overhandigden. De zusters vluchtten verder naar St.-Lenaerts. Daar bleven ze veertien dagen en toen keerden ze terug naar Nijlen.

Na de Grote Oorlog, toen het allemaal weer wat normaal werd, gebeurde er noodgedwongen een herverdeling van

de klaslokalen. Nadat in 1912 op de eerste klassen een verdieping was opgetrokken, richtte men de klas die aan het klooster paalde tot slaapkamer in. Maar nu men de kaap van de 300 leerlingen overschreden had, was men genoodzaakt deze klas weer in te nemen, zodat men elders voor slaapkamers moest zorgen. Om daaraan een oplossing te geven werd de kleine achterbouw in 1921 afgebroken en vervangen door een nieuw gebouw. Het omvatte gelijkvloers een refter, een washuis en een achterbouw met allerlei bergplaatsen, zoals kippen- en varkenshok, alsook een geitenstal. Zo konden de zusters zelf voor melk, eieren en vlees zorgen. Op de verdieping van de nieuwbouw kwamen twee ruime, lichte slaapkamers. Pastoor Van Looy schonk hiervoor 2.000 frank, juffrouw Vervoort 500 en de heer Simons van Antwerpen ook 500.

In 1923 werd moeder Valeriana de eerste bestuurster zonder klas. In hetzelfde jaar werd ook de eerste lekenonderwijzeres benoemd. Deze eer kreeg juffrouw Anna Devisser van Turnhout. Zij gaf hier les van 1923 tot 1937.

In 1926 was men nogmaals verplicht twee lokalen bij te bouwen. Op 31 oktober werd dit werk aanbesteed voor 38.476 fr. De gemeente gaf een toelage van 15.000 fr., de rest bleef ten laste van pastoor Van Looy en van de zusters.

Op 1 september 1930 werd het gouden jubelfeest van moeder Constance plechtig gevierd. De dankmis werd in de kapel opgedragen. Als ge-

schenk ontving ze van haar nichten een prachtige monstrans. Nu we het toch hebben over deze verdienstelijke moeder willen we hier het volgende nog vermelden. Zij was hier in Nijlen overste van 1927 tot 1935. Uit haar ambt als overste eervol ontslagen, was deze vrome zuster nog bijna 15 jaar een voorbeeld voor haar medezusters. In september 1949 zien ze haar node naar Maria-Rust vertrekken. Het werd haar te lastig om dagelijks naar de kerk te gaan om de mis bij te wonen. De mis was het middelpunt van haar leven. Ik zal ze mij blijven herinneren als de lieve zuster die mij mijn eerste woordjes Frans leerde.

Omdat men voorzag dat de schoolbevolking zou blijven toenemen, werden in 1931 vier nieuwe klassen in de beemd gebouwd. Op 1 mei 1932 werden deze klassen betrokken door de bewaarschoolzusters, van wie er toen twee al een paar jaren in het oude gesticht verbleven. Toen bevonden de zusters zich in moeilijkheden. Wie zou de bouw bekostigen? Ze baden vurig om bijstand van de Heer. Weldra daagde er hulp op. Pastoor De Bremaeker werd mild gesteund door hoofdalmoezenier Van Luyten uit Namen, die vanwege de familie Vaessens 100.000 fr. gaf.

Juffrouw Vervoort schonk 25.000 fr. en de gemeente 37.500 fr. Het overige bleef ten laste van de zusters. Ook de onkosten van de ophoging met 1,30 m. waren voor hen: die bedroegen 21.000 fr. Meteen werden ook een grote hangar en bijgebouwen opgetrokken.

In 1933 moesten in het lokaal van de Boerenbond weer drie noodlokalen worden ingericht en kregen de vierdegraadse leerlingen hun lessen praktische huishoudkunde in het oudgesticht.

In 1934 vatte pastoor De Bremaeker het plan op zes nieuwe klassen te bouwen. De gemeente beloofde een toelage van 120.000 fr. De bouw

Overleefde de zusterschool de Grote Oorlog zonder veel problemen, dan was dit zeker anders voor de Willibrorduskerk, die in oktober 1914 totaal uitbrandde (zie ook De Poemp nr. 43). Op deze foto uit 1927 zien we de "tijdelijke kapel", ongeveer op de plaats waar vandaag het gemeentehuis staat.

was reeds aanbesteed, toen de gemeenteraad zijn woord plots introk, en zo de ijverige pastoor in grote verlegenheid bracht. Het begonnen werk zou toch doorgaan, maar in plaats van zes werden er maar vier lokalen gebouwd. Dankzij pastoor De Bremaeker kwam in minder dan vier jaar tijd een bouw van 238.000 fr. tot stand. Waarbij ook moeder Severine zeer mild steunde.

Door het bouwen van deze vier lokalen kwam de benedenklas naast het

klooster vrij. Die werd een kapel met sacristie en een bureau voor de schoolbestuurster. De vloer en drie glasramen werden door het moederhuis geschonken. De drie ramen kwamen van de eerste kapel van Maria Rust te Westmalle. In 1937 werd er nogmaals een klas bijgebouwd. In onze volgende bijdrage vertellen we o.a. hoe de zusterschool de Tweede Wereldoorlog doorkwam.

Pol Van Camp.

Dit is de laatste Poemp

... van deze jaargang. Wij vragen onze lieve Lezeressen en beste Lezers dus hun abonnement op ons aller lijfblad andermaal te hernieuwen. Onze buitendorpse postabonnees vinden een stortingsformulier in dit nummer. Bent u "binnendorpse" abonnee, dan regelt uw drager met u de betaling voor de nummers 53 tot en met 56. Het abonnementsgeld bedraagt onveranderd 7 Euro.

Samen trekken wij stilaan naar 60 Poempen! Alvast bedankt voor uw lezerstrouw en tot het eerste nummer van de jaargang 2007!

Onlangs werden tijdens een bijeenkomst van mijn klasgenoten (geboren in 1930) weer eens jeugderinneringen opgehaald. We deden onze plechtige communie met ongeveer 80 meisjes en 80 jongens. Ondertussen zijn van hen al 16 meisjes en 36 jongens overleden. Het maakte ons even stil...

De oorlogsjaren brachten ons als leerling niet veel wijsheid bij. Daarvoor was noch de leerkracht, noch de leerling verantwoordelijk. Immers, veel tijd ging verloren door onregelmatige schooluren, door gebrek aan hout en kolen, door de bedeling van soep en vitamines tijdens de lessen. De belangrijkste bezigheid van de meeste mensen in de oorlogsjaren was het voortdurend zoeken naar voedsel en verwarming.

Een en ander bracht mee dat mijn klas tijdens de oorlog steeds dezelfde leerkracht had: Meester Van Camp zaliger. Hij componeerde liederen en leerde ons veel gedichten.

Na de bijeenkomst van de mannen en vrouwen van '30 ging ik mijn oude schoolschriften nog eens napluizen en vond er het gedicht "De Pijpenkop" in weer. Wij kunnen onze stichter Octaaf Van Camp niet beter gedenken dan door het publiceren van dit geliefde gedicht. En een rits lezers zullen zich erbij een stukje van hun jeugd herinneren. Zoveel is wel zeker!

Hypoliet Budts.

De pijpenkop

(Bernhard van Meurs, waarschijnlijk in 1865 geschreven)

Zeg, oudje, smaakt uw pijpje goed?
Wat rookt die kop mooi door!
't Is echte meerschium
naar het schijnt.
Zeg op, wat vraagt g'ervoor?

Mijnheer, die kop is niet te koop.
Ik kreeg hem eens cadeau
op 't slagveld van mijn kapitein
die viel bij Waterloo.

Dat ging er daar geducht op los.
Ik stond van 't middaguur,
tot 's avonds, zonder nat of droog,
Toujours maar in het vuur!

Vertel mij dat 'n andere keer.
Toe, geef me uw pijpenkop.
Ik bied er 'n gouden tientje voor.
Wat draalt ge? Kom, zeg top!

'k Ben maar 'n arme man,
mijnheer.
En heb een klein pensioen.
Toch, deed g'er 1000 gulden bij,
ik zou die ruil niet doen.

Ik stond, gelijk ik zei, in 't vuur.
En naast mijn zij, o God,
kreeg onze brave kapitein,
vlak in zijn borst, een schot.

Ik ving hem in mijn armen op
en droeg 't gedrang hem uit.
'k Verbond zijn wond
en zag met vreugd
het stromend bloed gestuit!

Toen gaf hij mij deez' pijpenkop
en ook zijn beurs met geld.
Hij drukte mij
voor 't laatst de hand
en stierf gelijk een held.

"Die beurs geef ik
aan 't arm gezin,
wiens huis is afgebrand",
Zo dacht ik, "maar die pijpenkop,
komt nooit in vreemde hand."

Al jaren lang bewaar ik hem
Gelijk een relikwie.
Zo dikwijls ik mijn pijpje rook
is 't of ik hem nog zie!

Mooi! Brave borst, hoe heette hij,
die goede kapitein?
We noemden hem steeds bestevaer.
Zijn naam was van der Klein.

Ziet gij in 't bos die gevelspits?
Dat slot? Daar woonde hij.
Het was mijn vader, beste vriend.
Dat huis behoort aan mij!

Hebt gij mijn vader bijgestaan,
in d'uren van zijn dood?
Kom brave, ga dan met mij mee
en eet voortaan mijn brood.

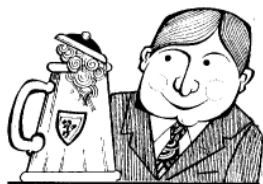
Is 't moog'lijk heer,
zijt gij zijn zoon?
En woont gij op zijn erf?
'k Ga met u mee. De pijpenkop,
krijgt gij, wanneer ik sterf.

Waterloo en "De Pijpenkop"

In juni 2006 was het 191 jaar geleden dat in Waterloo, ten zuiden van Brussel, een grote veldslag definitief besliste over het lot van Napoleon Bonaparte. De strijd maakte zo'n indruk dat hij vele jaren later nog steeds in het collectieve geheugen gegrift stond. De prins van Oranje liep in het gevecht een verwonding op en werd zo "de held van Waterloo". Toch voor de Hollanders. Misschien inspireerde dit de Nederlandse jezuïet Bernhard van Meurs (Nijmegen 1835 – Rotterdam 1915) tot het schrijven van "De Pijpenkop", een gedicht dat talloze jongeren in de school, zowel in Nederland als in Vlaanderen, als een tweespraak hebben afgedreund. Het verhaal kende zo veel en zo lang succes dat er verschillende versies van ontstonden. De Poemp publiceert hier de versie die het dichtst aansluit bij het "collectieve geheugen" van Poliet Budts en Walter Caethoven!

Kroegen in Kessel

In het begin van de vorige eeuw blonken de Kesselaars uit in een van de Zeven Werken van Barmhartigheid, nl. in het laven van de dorstigen. Juist voor de Eerste Wereldoorlog, - ons geliefde dorp telde toen iets meer dan drieduizend inwoners -, bruiste het van leven. Dat is o.a. af te leiden uit het aantal cafeetjes.

Tussen het Huis ten Halve op de Liersesteenweg aan de grens Kessel-Lier tot aan de Smoutmolenreef telden de passanten in die tijd niet minder dan 37 kroegen en twee hotels waar men ook mocht binnenlopen voor een pintje. Hun namen staan genoteerd op het Lijnrichtingsplan op het grondgebied van Kessel van de provincie Antwerpen van de Dienst der Werken, jaar 1913, met vermelding van hun huisnummer en de kadastrale ligging. Ze kunnen dus allemaal nog juist gesitueerd worden.

In de oude dorpskom hoefde men zeker geen dorst te lijden: bijna alle huizen waren voorzien van een bierkraan. Dat blijkt overduidelijk uit de opeenvolging van de huisnummers. De brouwers en de dorstigen hoefden niet te ver te gaan om te leveren of om te drinken. De kroegentocht kon beginnen aan het Huis ten Halve. Enkele honderden meters verder hurkten enkele kleine huizen rond het Salvatorkapelletje. In drie ervan kon men een witteke binnengieten of van een pintje genieten. En hier gaan we dan, met vermelding van de huisnummers: Den Spiegel, nr. 4; Salvaeter, nr. 5; Den Wilde Man, nr. 7.

Op de ruiten van de herberg Salvaeter – Salvator de aloude patroon van onze kerk- stond het volgende versje:

In Salvaeter drinkt men bier en geen water voor jan en alleman die betalen kan.

Café en zaal Alcazar (bij "Monneke van de statie"): "wereldberoemd" om de vele operettes die hier opgevoerd werden.

Vervolgens kwam men op de Molenberg rechtover de Stationssteenweg, waar de oude dorpskom begon. Het was een langgerekt (nu geschonden) driehoekig plein, waar niet alleen de mens zijn dorst kon lessen, maar ook de dieren. Vooral de paardenspannen die er passeerden. Want voor de molen lag er, zoals op de markt in Berlaar, een drinkpoel (tot het einde van de 19de eeuw). Hier startte een hele litanie van heilige en minder heilige drankhuizekens. Veel stappen moest men niet zetten om van het ene cafeetje naar het andere te laveren. Let maar eens op de huisnummers:

Belgrade, nr. 34; Den Molenhoek, nr. 36; Den Graanhandel, nr. 37; Den Zwanenberg, nr. 46; Den Hazewind, nr. 48; In Leuven, nr. 50; In Mechelen, nr. 62; Den Anker, nr. 63; In Transvaal, nr. 66; De Zwaan, nr. 67; In de Klok, nr. 68; Hotel du Commerce, nr. 69; In den Valk, nr. 70;

"De Zwaan" in Kessel: afspanning, café, winkel. Gelegen rechtover de kerk. Daarnaast lag café "In de Klok", daarnaast "Hotel du Commerce", daarnaast "De Valk" (bij de Molleken, reeds vermeld in 1727).

In den Bastiaen, nr. 71; In den Hert, nr. 75; De Gulden Hand, nr. 78 ; In Roozeland, nr. 80; Het Groenhuis, nr.81; Hotel de Pelikaan, nr. 82; In de Speek, nr. 83; In den Koophandel, nr. 89; Het Spiegelhof, nr. 90; In den Halt, nr. 98; In den Haver, nr. 99; In den Arend, nr. 103; In den Belle-Vue, nr. 106; In de Kroon, nr. 148; In den Goeden Koop, nr. 169; In den Vriendenkring, nr. 173; Vermeld zonder huisnummer: Huis ten Halve, In de Ploeg , Café de la Poste, Rozenhoed, Het Schippershuis, In de Velodrome, In den Eik.

En dan waren er nog een aantal in de Geitenstraat, nu de Sint-Lambertusstraat, voor de kerk, op de Statie, in de Heide, op beide wegen naar Bevel... Nu, een eeuw later, vind je in de dorpskom zegge en schrijve nog twee cafeetjes. Maar misschien heeft de lezer er wel dorst bij gekregen? Proost!

Frans Lens.

Beelden uit ons fotoboek:

Een stukje Kerkstraat

Een stukje Kerkstraat in het begin van de 20ste eeuw.

Hotel De Arend (bij Fien de Smet, met uithangbord): café en winkel.

Aan de hand van oude foto's, gemeentearchieven en vooral getuigenissen van nog levende Nijlenaars uit die tijd gaan we trachten het centrum van ons dorp, juist voor en na de Eerste Wereldoorlog, te laten herleven voor u. We bespreken de huizen en vermelden hun respectievelijke bewoners met hun beroep, hun bijnaam...

We beginnen met een oude foto van de huidige Kerkstraat gezien ongeveer vanuit onze gemeentelijke bibliotheek. Na de plaatsbepaling volgen de wijk en het huisnummer, zoals wij het vonden in de gemeentelijke volkstelling uit die periode. Tenslotte volgt de huidige bestemming.

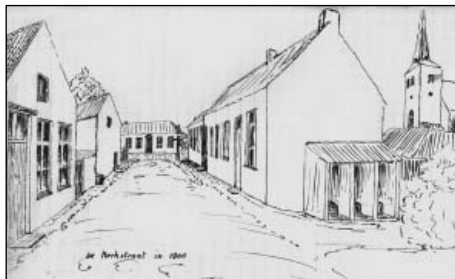
1ste huis links / wijk A nr. 85 / nu Cultuurdienst Gemeente Nijlen: Flor (Florentinus) Mariën "zoon van Ré de metser", zelf ook metselaar van beroep, zijn vrouw "Trien van de gerde" (Catharina Lieckens), dochter van Petrus, "Peer de champetter van Nijlen", en hun kinderen.... Nadien kwamen Simon Van Mengsel, aannemer, en Tinneke (Leontine) Verwerft met hun 6 kinderen daar wonen.

2de huis links / wijk A nr. 83 / nu parfumerie Verola en pizza Monza: "Leonneke van den bakker" (zoon van bakker "Wiezeke", Aloïs, De Meurichy, afkomstig van Moerzeke), zijn vrouw Marieke (Maria Onsia, afkomstig van Morkhoven). Zij verkochten drank, rookwaren, snoep en ijskroom. Als het "poos" (pauze) was in de oude Gildenzaal (die gebruikt werd als noodkerk, toneelzaal en cinema van de pastoor en die gelegen was op de plaats waar nu het nieuwe gemeentehuis staat) gingen de mensen snoep in tipzakjes kopen bij Leonneke. Zoon Albert De Meurichy reed later met een handkar door Nijlen en verkocht met veel succes ijskroom. Ook zoon Marcel verkocht "crème-glace", hij deed zijn ronde per fiets.

3de huis links / wijk A nr. 81 / nu dagbladhandel Philippens: Cafe "In 't Plakleer" uitgebaat door Jozef D'Joos, alias "Jef van de Lodde", afkomstig van Bevel en houtzager, haarkapper en bierbezorger van beroep, zijn vrouw "Tavie" (Octavie) Vervliet en hun kinderen. Later werd dat huis verbouwd en hielden "Soewè" (Franciscus), de zoon van John Lemmens, en zijn vrouw Roza Wuyts uit Kessel er een boeken- en dagbladwinkel. "Soewè" deed ook een dagbladtoer. Naast hun huis was er een gang die toegang gaf tot de danszaal van café/hotel Victoria (Hierover later méér).

Rechterkant op den hoek / wijk A nr. 73 / nu Kerkplein: Marus Verhaegen, dokwerker, herbergier en haarsnijder, zijn vrouw "Mie Kaat" ofte Maria Voorspoels. Marus kwam uit een gezin van 23 kinderen en had zelf 14 kinderen. Zijn veertiende kind, Edward, werd door iedereen "quatorze" genoemd. Zij hielden er "Café Football" (supporterslokaal van de sjotters) open. Op zondag was het er na de hoogmis "vollen bak". Veel Nijlenaars lieten er immers hun baard scheren of hun haar knippen door Marus en zijn zonen.

Volgende huis richting kerk / wijk A nr. 75-77 / niet te zien op de foto, nu Kerkplein: was café "Het Rubenspaleis", lokaal van de duivenbond, uitgebaat door "Jo van de Rups", alias Joanna Van Calster. Haar man "Lowie", Louis Van Der Hoeven, "de Rups" was op 35-jarige leeftijd overleden. Daarom leurde Jo ook nog met haring (die zij met de kruiwagen rondbracht) om haar groot gezin van 7 kinderen te kunnen onderhouden. Toen haar dochter Margriet met Jan "Koekens" (Aerts) trouwde, trok zij met hem bij haar moeder in en zij bleven er wonen, ook nadat hun dochter Maria geboren was. Dochter "Lies" (Isabelle) deed hetzelfde na haar huwelijk met Gust Vercammen en ook hun zoon Fons werd daar geboren. Drie huisgezinnen verbleven er toen in dat kleine huis!!! Later namen Lies en haar man Gust het café over.

De Kerkstraat in 1900 (tekening Meester Nelis). Bemerkt de publieke wc's rechts vooraan en een stukje vrijheidsboom (lin-denboom) links bovenaan.

Volgende huis richting kerk / wijk A nr. 79 / niet te zien op de foto, nu Kerkplein: was een ellengoedwinkel uitgebaat door Joanna - Maria De Pooter en haar man "Soewè" (Franciscus) Lenaerts ("den Boot", zo genoemd wegens zijn altijd fiere rechte houding, zoo recht als een bout), linnenwever van beroep. "Soewè" stierf jong en zijn weduwe hertrouwde met "Sus" (Franciscus) Witvrouwen. Hun zoon "Zjein" (Eugene) Witvrouwen en zijn vrouw "Zjolleken" (Julie) Heylen woonden nadien in voormeld huis en hielden er een winkel in stoffen. Hun zoon "Lowie" (Louis) werd priester en de laatste pastoor van Bevel.

Volgende huis, wijk A nr. 9 / hoekhuis aan de kerk, niet te zien op de foto, nu ook Kerkplein: was het café "St.-Antonius" en werd bewoond door Pol Morrè, smid (zijn smis bevond zich tussen zijn huis en het voornoemde), velomaker en ook nog oorlogsburgemeester in 14/18. Hij woonde daar met zijn vrouw "Lies" (Elisabeth) Hermans (de zuster van onze bekende smid Gust Hermans) en zijn dochter "Mitteke" (Maria).

Tot zover onze "voorstelling" van een gedeelte van de vroegere Kerkstraat in het begin van de 20ste eeuw. Wordt vervolgd!!!

Slopbemerking

Hoe moesten de gezinnen uit de Kerkstraat in die tijd leven! Zonder comfort, met een minimum aan sanitaire voorzieningen en bijna geen privacy (iedereen kon alles horen van iedereen), geen waterleiding en

elektriciteit. Samenleven soms met meerdere huisgezinnen in hetzelfde huis, enz... Geen radio, geen cinema en tv, geen computer, geen "grote" wereldreizen, niets van dat al. Het was allesbehalve gemakkelijk om te overleven, het was altijd weer werken, opnieuw beginnen en wroeten... En toch bevestigden de weinige overlevenden uit die tijd ons met klem dat ze op hun manier gelukkig waren met het weinige dat ze bezaten. Ze hadden vooral elkaar, hielpen elkaar, en bleven bij elkaar tot het einde. Voor hen waren de jaarlijkse kermissen, de vastenavondviering, de processies, de bedevaart met de eierentrein naar Scherpenheuvel, de optredens van de harmonie, het concert (toneelvoorstelling) in de oude Gildenzaal of in het lokaal van den Boerenbond, gelegen in de Nonnenstraat, dé evenementen om naar uit te kijken. Deze laatste getuigen van "toen" houden de band met het dorp van onze voorouders levendig en leren ons uit hun eigen ervaring dat hoe minder men heeft, hoe echter en hechter men leeft...

Jos Thys.

Met dank aan Regine Van Mengsel, Livine D'Joos, Tille Van Der Hoeven, Julia Verhaegen en René Lenaerts voor hun onmisbare medewerking.

Knoken naar de noten

Het oude kerkhof rond de kerk was niet zo groot, wat meebracht dat er toch geregeld ontgravingen plaats hadden. De opgegraven beenderen werden er soms (tijdelijk?) op een hoop gelegd tegen het muurtje tussen het kerkhof en de achterkant van de vier voormelde huizen. Er stond daar een grote notenboom en... als de noten moesten geslagen worden, werd meer dan eens gebruik gemaakt van de daar voorhanden liggende dijbeenderen om naar de noten te gooien! Vandaar dat men zei over iemand die op sterven lag in Nijlen: Ze kunnen achtereen met zijn knoken naar de noten smijten!

Voorlopig besluit

Al voor de Eerste Wereldoorlog bouwde de nieuwe burgerij overal in België riante villa's nabij stations. Bouwpercelen waren daar erg duur. De diamantbewerking bracht welvaart naar Nijlen. Midden van de jaren twintig kwamen diverse percelen grond vrij nabij het station. Het begin van de toenmalige Kesselsesteenweg, nu J.E. Claeslaan, trok welgestelden aan. Aanvankelijk bouwden zij woningen in villégiaturestijl (ook cottigestijl genoemd). Al vlug volgden diverse art deco-woningen.

De woningen met huisnummers 35 en 37 in de Jan Eduard Claeslaan.

De familie Van Tendeloo kocht er drie percelen en bouwde voor de dochters drie woningen. Op huisnummer 33 bouwde zij nog een woning in villégiaturestijl. Op de nummers 35 en 37 verrezen twee woningen in art deco-stijl. Deze huizen werden bewoond in 1925. Vandaag valt het misschien niet meer op, maar deze twee woningen waren de eerste in art deco. Jammer genoeg hebben we niet kunnen achterhalen wie deze twee woningen tekende. Schoonzoon Jozef Thys herinnert zich nog wel dat aannemer Ward Mariën de twee huizen bouwde.

Op huisnummer 31 vinden wij de bijzonder merkwaardig woning van dokter Jozef Vandermeerschen. Dr. Vandermeerschen was getrouwd met Louisa Claes, een kleindochter van J.E. Claes, de man die de diamant naar Nijlen bracht. De baksteenstijl en het gebruik van kozijnramen verwijzen naar Hollandse invloeden. Dr. Vandermeerschen betrok het huis in 1935 en had er een dokterspraktijk tot bij zijn dood in 1976. Zijn dochters Maria en Rita bleven er nadien wonen. Maria overleed in 2004. Dochter Rita wist ons enkele merkwaardige dingen te vertellen. De

De woning in de Albertkanaalstraat nummer 32, voor de renovatie.

De bijzonder merkwaardige woning van wijlen dokter Jozef Vandermeerschen in de J.E.Claeslaan nr. 31. Zij verdient vast en zeker een plaats op de monumentenlijst!

woning werd ontworpen door de architect Bols uit Ravels. Dat Bols in Nederland zijn opleiding gekregen had of daar stage gelopen had, is niet uit te sluiten. Toen zij enkele jaren geleden in de zijgevel enkele verweerde ramen vervingen, kregen zij van de schrijnwerker de opmerking dat de constructietechniek ervan niet gebruikelijk was in België. Verder hebben zij bij het herschilderen van de woning er altijd over gewaakt dat steeds de oorspronkelijke kleuren werden gebruikt.

Het hele interieur van de woning is nog intact. Voor deze reportage hebben wij al vele Nijlense woningen bezocht. Het huis van Dr. Vandermeerschen blijft naar ons gevoel een van de markante huizen in Nijlen. Het verdient vast en zeker een plaats op de monumentenlijst.

Aannemer August Van Eester bouwde in 1939 voor zijn gezin een woning in de Albertkanaalstraat. Zij kreeg het nummer 32. Hij ontwierp zelf de woning. Op de gelijkvloerse verdieping werd in de gevel grijze hardsteen gebruikt en op de eerste verdieping gele baksteen. De eerste verdieping werd bovendien, zoals in die periode gebruikelijk, voorzien van een erker. Recent werd de woning gerenoveerd en verdween de gele baksteen onder een laag grijze verf.

In 1941 tekende de Lierse architect Edmond Brioen een woning op de Broechemsesteenweg voor Jules Verwerft. Hij woonde er tot in de jaren tachtig. Sindsdien bewoont de schoonzoon Marcel Nestor het huis. Marcel vertelde ons dat de Lierse kunstsmid Louis Van Boeckel het ijzerwerk voor de ramen en de deuren smeedde. Op de keuken na is het interieur intact gebleven. Met deze bijdrage besluiten wij onze reeks over art deco in Nijlen.

Hugo De Bot

In 1939 bouwde August Van Eester deze woning in de Albertkanaalstraat. Zij werd recent gerenoveerd.

Deze woning van Marcel Nestor op de Broechemsesteenweg werd in 1941 gebouwd door Jules Verwerft.

Oude liedjes:

Wie kent ze nog?

Onze oudste lezers zullen zich nog levendig Wereldoorlog II herinneren. Voor de jongeren is oorlog, gelukkig, gewoon geschiedenis. René Verswijvel van Kessel bezorgde ons het slot van het lied "Nooit geen oorlog meer!", en vraagt zich af of een Poemlezer meer ervan weet. Hier volgt dat slot:

*O, gij diplomaten
beseft gij niet het kwaad
dat gij sticht op dees aarde
door uwe wrede daad.
Het bloed
dat gij hebt doen stromen
zal eens op u nederkomen!*

Na de Lierse spoorwegramp in 1943 werd er in de cafés een lied gezongen dat aldus begon:

*Ziet gij niet op de baan
een wisselwachter staan?
Het is een man die met vlijt
hart en ziel aan den arbeid wijdt!*

Wij zijn benieuwd of een lezer zich méér ervan herinnert!

Mensen aan De Poemp

Jos Bastiaens, 03.481.81.90
Hypoliet Budts, 03.481.69.27
Walter Caethoven, 03.481.85.70
Hendrik Claes, 03.481.82.58
Flor Dieltjens, 03.481.70.41
Herman Engels, 03.481.84.11
Jef Hermans, 03.411.02.78
Frans Lens, 03.480.04.81
Rosette Rymenants,
0479.436.614
Jos Thys, 03.411.21.98
Pol Van Camp, 03.481.74.38
Ludo Van Gestel, 03.481.85.47

Open Monumentendag 2006 :

Schitterend geslepen!

Bijna duizend mensen kwamen tijdens Open Monumentendag 2006 een kijkje nemen in de historische slijperij Lieckens aan de Spoorweglei. Door de jarenlange actie van uw heemkring staat het nu wel vast dat het gebouw, inmiddels eigendom van de gemeente, intact bewaard zal blijven voor het nageslacht. De Poemp is dan ook erg tevreden met de talrijke opkomst, een bewijs dat wij het met ons project bij het rechte eind hebben. In "Slijperij Lieckens" zullen ook onze achterkleinkinderen nog kunnen ontdekken hoe eens in Nijlen het steentje schitterend geslepen werd!

*Ik zag
mijn wereld
verdwijnen*

Anton van Wilderode

De sneeuw is vannacht gevallen.
Ik zat alleen in de kamer
zonder lamp of muziek bij de ramen
met weggeschoven gordijnen.
Ik zag mijn wereld verdwijnen
en onder woedende vlokken
verwilderd een andere verschijnen,
een ongerepte, een reine.

Overdag was hij weg. Alle sporen
ervan en ernaar verloren
onder de sneeuw die ik kende
van kerstverhalen en prenten.

Werken mee aan dit nummer :

Redactie : Jos Bastiaens, Hypoliet Budts, Walter Caethoven, Rik Claes, Hugo De Bot, Flor Dieltjens, Jef Hermans, Frans Lens, Jos Thys, Pol Van Camp, Ludo Van Gestel

Fotografie : Trix Verheyen, Walter Caethoven

Tekeningen : Dirk Lieckens, Marc Verreydt

Grafische vormgeving en zetwerk : Walter Caethoven

Eindredactie : Rik Claes

© 2006 - Heemkring Davidsfonds Nijlen

Nieuwe abonnementen : Stort 7 Euro op
rekening 853-8126108-62 van DF Nijlen met
vermelding van naam, adres en "abo Poemp".

DE POEMP □ **DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT**
HEEMKRING DAVIDSFONDS NIJLEN □ **DERTIENDE**
REEKS □ **NR. 52** □ **NAJAAR 2006** □ **V. U. : WALTER**
CAETHOVEN - ZANDVEKENVELDEN 12A - 2560 NIJLEN